

Arrest

nr. 207 485 van 2 augustus 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN DER STRAETEN
Justitieplein 5 / 1
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 april 2018 houdende de weigering van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VANHECKE, die *loco* advocaat K. VAN DER STRAETEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 17 oktober 2017 dient de eerste verzoekende partij voor zichzelf en haar minderjarig kind B. E. K. (de tweede verzoekende partij) een aanvraag in tot het bekomen van een visum lang verblijf (type D), met het oog op gezinshereniging met de heer R. K., van Belgische nationaliteit.

1.2 Op 11 april 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) de beslissing houdende de weigering van

een visum gezinshereniging. Dit is de bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de eerste verzoekende partij ter kennis werd gebracht en luidt als volgt:

"(...) Resultaat: Casa: Weigering schijnhuwelijk

Visumtype:

Duur in dagen:

Aantal binnenkomsten:

Commentaar: Op 17/10/2017 werd via de Belgische diplomatieke post in Ankara een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van K(...) K(...), geboren op (...), D(...) M(...), geboren op (...)/1997, K(...) B(...), geboren op (...)/2014, beiden van Turkse nationaliteit, om hun echtgenoot/stiefvader in België, K(...) R(...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoeegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

Een eerste visumaanvraag dd. 29/08/2013 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd op 11/12/2013 met volgende motivering :

" Er bestaat een leeftijdsverschil van 13 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenoot ouder is.

" De heer K(...) R(...) huwde reeds 2 keer:

o Op 10/02/1984 huwde hij met mevrouw G(...) M(...). Op 13/08/2011 overleed deze dame. Uit dit huwelijk werd 5 kinderen geboren, de genaamden K(...) S(...) °(...)/1985, K(...) Alpay ° (...)/1987, K(...) P(...) ° (...)/1989, K(...) Y(...) °(...)/1996 en K(...) I(...) ° (...)/1999

o Op 11/04/2012 huwde de heer K(...) R(...) in Turkije met mevrouw K(...) H(...). Betrokkenen scheidden in Turkije op 28/05/2013. Dit huwelijk werd niet geregistreerd in het Rijksregister in België.

" Mevrouw K(...) K(...) was eveneens reeds 2 keergehuwd.

o Zij huwde op 12/01/1996 met de heer D(...) I(...) te Turkije. Op 20/03/2007 werd de echtscheiding van betrokkenen uitgesproken. Betrokkenen hebben samen 2 kinderen, de genaamden D(...) M(...) en D(...) Mu(...). De kinderen van mevrouw dienden eveneens een aanvraag gezinshereniging in.

o Haar tweede huwelijk vond plaats in Turkije op 26/10/2009 met de heer O(...) D(...). Op 13/06/2013 werd de echtscheiding tussen betrokkenen uitgesproken.

" De heer K(...) R(...) en mevrouw K(...) K(...) huwden op 21/08/2013.

Familielid van mevrouw in België:

" De zus van mevrouw K(...) K(...) woont eveneens in België. Het betreft de genaamde T(...) N(...) ° (...). Op basis van haar huwelijk met de genaamde T(...) H(...) kreeg mevrouw verblijfsrecht in België. Na hun scheiding op 05/12/2001 huwde mevrouw T(...) N(...) te Turkije met de genaamde E(...) Y(...), die op zijn beurt op basis van dit huwelijk verblijfsrecht kreeg in België.

Verblijf van mevrouw K(...) K(...):

" Mevrouw K(...) K(...) verbleef reeds in België. Op 08/12/2008 begaf mevrouw K(...) K(...) zich naar de burgerlijke stand van Antwerpen ten einde haar voorgenomen huwelijk met de heer O(...) D(...) aan te

kondigen. Mevrouw verbleef toen reeds illegaal in België. Zij kreeg op 14/01/2009 een bevel om het grondgebied te verlaten, betekend door mevrouw op 17/02/2009. Zij gaf hier echter geen gevolg aan en kreeg op 27/05/2009 nogmaals het bevel om het grondgebied te verlaten, wat mevrouw op 27/05/2009 betekende.

“ Naar aanleiding van het voorgenomen huwelijk tussen mevrouw K(...) K(...) en de heer O(...) D(...) werd door het Parket van Antwerpen een onderzoek geopend. Mevrouw verklaarde in 2006 naar België gereisd te zijn. Zij kwam met familieleden aan in Duitsland waar zij + - een maand verbleef. Hierna verbleef zij bij haar zus in België. De heer O(...) D(...) en mevrouw K(...) K(...) werden aan elkaar voorgesteld door de heer E(...) Y(...), schoonbroer van mevrouw. De heer O(...) D(...) was op zoek naar een goede vrouw. Tijdens een daarop volgen gesprek, waarbij betrokkenen overeenkwamen dat het zou klikken, besloten betrokkenen te huwen.

“ Op 12/06/2009 weigerde de burgerlijke stand te Antwerpen het voorgenomen huwelijk tussen de heer O(...) D(...) en mevrouw K(...) K(...) te voltrekken. Uit onderzoek bleek dat het huwelijk niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen de partners, maar op het verwerven van een verblijfsvergunning.

“ Op 05/01/2010 gaf het Parket van Antwerpen eveneens een negatief advies betreffend het voorgenomen huwelijk tussen de heer O(...) D(...) en mevrouw K(...) K(...).

“ Mevrouw K(...) K(...) werd op 04/08/2009 gerepatrieerd naar Turkije. Daar trad zij op 26/10/2009 in het huwelijk met de heer O(...) D(...), van wie zij op 13/06/2013 scheidde.

Aanvraag gezinshereniging:

“ Navolgend op haar huwelijk met de heer K(...) R(...) diende mevrouw K(...) K(...) een aanvraag gezinshereniging in samen met haar zonen. Naar aanleiding van deze visumaanvraag verklaarde mevrouw het volgende:

o Mevrouw had in 2010 plannen om een aanvraag tot visum in te dienen bij de Belgische Ambassade, maar gaf aan dat haar echtgenoot nooit de documenten in orde bracht en zij diende dus geen aanvraag in.

o Zij geeft aan dat zij zich in België vestigde in 2007. Ze verstopte zich in de auto van haar zus om zo naar België te reizen.

o Betrokkenen werden met elkaar in contact gebracht door tussenkomst van haar zus T(...) N(...).

o In maart 2013 hadden betrokkenen voor de eerste keer telefonisch contact met elkaar.

o Op 17/04/2013 zagen betrokkenen elkaar voor de eerste keer. Ze zagen elkaar toen gedurende 3 dagen en spendeerden samen tijd door in zijn hotel.

o Betrokkenen huwden op 21/08/2013 (dus slechts 5 maanden na hun eerste contact). De heer K(...) R(...) reisde terug naar België op 29/08/2013.

o Haar echtgenoot heeft 5 kinderen van wie mevrouw er slechts 3 ontmoette.

o Er vond geen verloving en geen huwelijksfeest plaats. Betrokkenen gingen ook niet op huwelijksreis.

o Mevrouw verklaarde dat haar echtgenoot 8 broers en zussen heeft, van wie zij nog niemand ontmoette.

“ Door de Belgische diplomatieke post te Ankara werd navolgend op deze verklaring een schriftelijk interview van mevrouw afgenomen. Hieruit zijn volgende elementen gebleken:

o Mevrouw kan slechts de naam van de gemeente meedelen waar haar echtgenoot woont. Zij kan aldus zijn volledige adres in België niet weergeven.

o Op de vraag hoeveel broers en zussen haar echtgenoot heeft, antwoordde mevrouw ditmaal 9 broers en zussen. Zij geeft aan dat er 13 in het buitenland wonen.

o Op de vraag wanneer zij deze broers en zussen ontmoette, antwoordde mevrouw dat zij dit niet weet ('I don't know'). Betrokkene heeft hen alvast nog niet fysiek ontmoet. Zij geeft aan dat zij met enkelen reeds telefonisch contact had.

o Ook hun adressen kan mevrouw niet weergeven.

o Behoudens het gegeven dat haar echtgenoot in een fabriek wekt waar brood vervaardigt wordt en wat zijn loon is, kan mevrouw geen verdere informatie geven omtrent de tewerkstelling van haar echtgenoot).

o Mevrouw geeft aan 1 van de 5 kinderen van haar echtgenoot ontmoet te hebben. Dit is tegenstrijdig met haar eerste verklaring dat zij reeds 3 van de 5 kinderen van haar echtgenoot ontmoette.

o Betrokkenen ontmoetten elkaar voor de eerste keer op 17/04/2013. De tussenpersoon was E(...) Y(...) (schoonbroer van mevrouw). Het was ook deze E(...) Y(...) die als tussenpersoon optrad voor de ontmoeting tussen de heer O(...) D(...) en mevrouw K(...) R(...).

o Mevrouw weet niet wie de beste vriend is van haar echtgenoot.

o Op haar huwelijk droeg mevrouw een blauwe broek en een wit t-shirt.

- o Er vond geen huwelijksfeest plaats.*
- o Betrokkenen gingen niet op huwelijksreis.*
- o Er was geen handbevragingsceremonie. Betrokkenen kwamen zelf overeen dat zij zouden huwen. Er vond aldus geen verloving plaats. Ook bij het voorgenomen huwelijk tussen de heer O(...) D(...) en mevrouw K(...) R(...) kwam betrokkenen zelf overeen te huwen.*
- o Mevrouw heeft nog 4 broers en zussen, volgens haar verklaring, maar haar echtgenoot ontmoette deze broers en zussen niet. Het Turkse familieboekje van mevrouw geeft slechts 2 zussen en een broer weer.*
- o Mevrouw kent het telefoonnummer van haar echtgenoot niet.*

De Dienst Vreemdelingenzaken is op basis van de hogervermelde elementen van mening dat er in casu bezwaarlijk gesproken kan worden van een intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten, dan wel van het afsluiten van een huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de vrouw.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Mevrouw K(...) R(...) wordt uitgenodigd de openstaande repatriëringskosten te betalen voor een bedrag van 502,40 euro (repatriëring op datum van 04/08/2009). Dit bedrag kan worden overgemaakt op rekeningnummer IBAN: BE36 6792 0041 0181 (BIC: PCHQBEBB (FOD Binnenlandse Zaken - Algemene directie Dienst Vreemdelingenzaken - Antwerpsesteenweg 59B 1000 Brussel) met vermelding van "repatriëring van P(...) K(...), OV-nummer (...)"

Opgelet: een aflevering van het visum is niet onderworpen aan deze betaling. Deze mededeling is louter informatief.

Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.

Uit het voorgaande blijkt dus dat het in Turkije afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het Parket verleent op basis van bovenstaande elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Overwegende dat de aanvrager op 17/09/2014 een tweede visumaanvraag heeft ingediend waarbij er geen fundamentele nieuwe elementen met betrekking tot de gronden voor weigering van de erkenning van het huwelijk werd overgemaakt ter ondersteuning van deze aanvraag.

In het licht van bovenstaande elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 04/12/2014 toch het advies te vragen aan de Procureur des Konings met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In haar advies van 02/03/2015 formuleert de Procureur des Konings dat het huwelijk afgesloten op 21/08/2013 er duidelijk op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel voor de vrouw te bekomen.

De Procureur des Konings motiveert dit als volgt:

Verwijzend naar uw schrijven van 04.12.2014 deel ik U mede dat het onderzoek door de politie BIHORI voldoende elementen opleverde dewelke wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

Gezien de voorgeschiedenis van mevrouw K(...) K(...) aangaande haar eerder illegaal verblijf in België en haar geweigerd voorgenomen huwelijk met O(...) D(...). Zij verklaarde zelf dat ze indertijd met een paspoort en identiteitskaart van een kennis naar België kwam, d.w.z. op een frauduleuze manier. Het huwelijk tussen K(...) K(...) en K(...) R(...) vond niet plaats volgens de lokale gewoontes en tradities (geen kennismaking met familie, geen huwelijksreis, geen ceremonie tot handvraging). Tussen betrokkenen bestaat bovendien een gevoelig leeftijdsverschil van 18 jaar.

Het betreft geen spontaan ontstane relatie. Betrokkenen werden door tussenpersonen met elkaar in contact gebracht. Vanaf het begin was het duidelijk dat beiden sowieso met elkaar zouden trouwen.

Er is ook een sterk vermoeden dat K(...) K(...) kost wat kost Turkije wil ontvluchten vanwege haar onzekere en armzalige toestand aldaar. Voor haar is dit reeds het derde huwelijk.

Het valt ook niet uit te sluiten dat K(...) R(...) niet de natuurlijke vader is van K(...) B(...). Er kan niet aangetoond worden dat betrokkenen tijdens de periode van de conceptie samen waren.

Er kan aangenomen worden dat het huwelijk tussen betrokkenen eerder wordt aangegaan om een verblijfsvergunning te bekomen voor K(...) K(...), dan om een duurzame affectieve relatie uit te bouwen.

Mijn ambt verleent negatief advies voor wat betreft de aflevering van het gevraagde visum in het kader van de gezinshereniging.

Uit het voorgaande blijkt dus dat het in Turkije afgesloten huwelijk er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Het Parket verleent op basis van bovenstaande elementen een negatief advies met betrekking tot de visumaanvraag.

De erkenning van dit huwelijk zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkenen kunnen zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, van kracht geworden op 22/09/2011;

Het visum gezinshereniging werd geweigerd op 04/03/2015.

Overwegende dat de aanvrager op 17/10/2017 een derde visumaanvraag heeft ingediend waarbij er geen nieuw element met betrekking tot de gronden voor weigering van de erkenning van het huwelijk werd overgemaakt ter ondersteuning van deze aanvraag.

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken van mening is dat betrokkenen, indien zij in het kader van een nieuwe visumaanvraag alsnog een beroep wensen te doen op de gezinshereniging, zelf dienen aan te tonen dat een duurzame levensgemeenschap beoogd wordt met dit huwelijk. In casu werd echter geen enkel bijkomend bewijs van enige duurzame relatie voorgelegd.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet anders dan haar voorgaande beslissingen te bevestigen.

Het visum gezinshereniging wordt bijgevolg geweigerd.

(...)

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 40 ter

Beperkingen:

- De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw visumaanvraag geweigerd.
- De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.
- Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe visumaanvraag deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

- *De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be). (...)*

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat de tweede verzoekende partij – het minderjarig kind B. E. K. – voor het indienen van het verzoekschrift niet vertegenwoordigd werd door haar ouder(s).

De Raad wijst erop dat een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat deze vertegenwoordigd dient te zijn door zijn ouder(s) of zijn voogd om op een rechtsgeldige wijze een beroep in te dienen bij de Raad. Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen *infans* meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing houdende de weigering van een visum gezinshereniging, en betreft het zodoende rechten die aan de persoon verbonden zijn. Vervolgens dient te worden vastgesteld dat de tweede verzoekende partij op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift slechts drie jaar was (thans vier jaar), zodat niet kan worden voorgehouden dat zij over voldoende onderscheidingsvermogen beschikte om een beroep bij de Raad in te stellen en aldus vertegenwoordigd diende te worden door haar (in principe beide) ouders of voogd.

Ter terechtzitting geven de verzoekende partijen slechts aan dat zij ook vaststellen dat het minderjarig kind niet werd vertegenwoordigd en hebben zij geen verdere opmerkingen in dit verband.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het beroep onontvankelijk is in de mate dat het werd ingesteld door de minderjarige tweede verzoekende partij. Het beroep is bijgevolg slechts ontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door de eerste verzoekende partij, mevrouw K. K., naar wie verder in dit arrest zal verwezen worden als “*de verzoekende partij*”.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de formele motiveringsplicht (zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet)), van de materiële motivering, van artikel 40bis, § 2 *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het Wetboek IPR) en artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen stipuleert in artikel 2 en 3 als volgt: (...)

“Afdoende” impliceert volgens rechtspraak van de Raad Voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing” (RVV arrest nr. 186 105 van 27 april 2017).

De administratieve overheid dient in het kader van haar materiële motiveringsplicht bij de beoordeling van de aanvraag uit te gaan van de juiste feitelijke gegevens, zij dient deze correct te beoordelen en niet in onredelijkheid tot een besluit komen.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoekster voert aan dat verweerder deze verplichtingen niet is nagekomen, meer bepaald in het licht van de schendingen van art. 40bis en 40ter Vw. en art. 27 WIPR en art. 146bis BW zoals hieronder uiteengezet, betrekking hebbend op elk van de door verweerder aangevoerde weigeringsgronden.

a. Voorafgaand - de huwelijksakte werd inmiddels erkend, nog voor de bestreden beslissing werd genomen

Inmiddels werd de huwelijksakte van het huwelijk tussen verzoekster en de heer R(...) K(...) in België erkend na aanvraag in de gemeente Bilzen. De burgerlijke staat van de heer K(...) werd aangepast naar gehuwd.

De weigering van het visum gezinshereniging werd uitsluitend gegrond op een beweerd gebrek aan bewijs van het beogen van een duurzame levensgemeenschap. Op datum van deze weigering was het huwelijk van verzoekster nochtans reeds erkend.

Het bestaan van het in art. 40bis en 40ter Vw. vereiste huwelijk kan dus niet ernstig betwist worden.

b. Er is in hoofde van verzoekster nooit sprake geweest van een schijnhuwelijk

Voor de volledigheid wenst verzoekster dit middel verder uiteen te zetten, nu ook indien deze akte nog niet erkend zou zijn geweest, het middel standhoudt.

De administratieve overheid is op zeer onzorgvuldige wijze tot de weigeringsbeslissing gekomen, waarbij geen aandacht werd besteed aan de juistheid van de feitelijke gegevens van het dossier.

Zo bevat de uiteenzetting meerdere tegenstrijdigheden en fouten, wordt op geen enkel moment stilgestaan bij een duidelijk interpretatieprobleem bij de interviews van verzoekster en haar echtgenoot en wordt geen rekening gehouden met alle gegevens van het dossier.

- De aanvragers van het visum

De bestreden beslissing vermeldt dat een visumaanvraag gezinshereniging werd ingediend op naam van K(...) K(...), D(...) M(...) en K(...) B(...).

Dit is echter niet correct. De aanvraag werd enkel ingediend in hoofde van K(...) K(...) en haar minderjarige zoontje K(...) B(...).

De heer D(...) is de meerderjarige zoon van verzoekster uit haar eerste huwelijk (dat meer dan 10 jaar standhield).

Een eerdere aanvraag, toen de heer D(...) nog minderjarig was, gebeurde eveneens in zijn naam, maar niet de aanvraag die ten grondslag ligt van de bestreden weigeringsbeslissing.

De heer D(...) is inmiddels meerderjarig en niet meer afhankelijk van verzoekster, zijn moeder. Hij woont zelfstandig en vormt een aparte gezinskern met zijn echtgenote B(...) N(...).

- Het leeftijdsverschil tussen verzoekster en haar echtgenoot

De administratieve overheid verwijst in de weigeringsbeslissing tweemaal naar het leeftijdsverschil tussen verzoekster en haar echtgenoot, waarbij telkens een ander leeftijdsverschil wordt vernoemd.

De eerste maal gebeurt dit met verwijzing naar een eerste visumaanvraag; hierbij wordt gesproken over een leeftijdsverschil van 13 jaar.

De tweede maal gebeurt dit met verwijzing naar een tweede visumaanvraag; hierbij wordt gesproken over een leeftijdsverschil van 18 jaar.

Het leeftijdsverschil tussen verzoekster en haar echtgenoot bedraagt echter 16 jaar.

- Verzoekster zou haar echtgenoot of zijn familie onvoldoende kennen

Er wordt aangehaald dat verzoekster haar echtgenoot of zijn familie onvoldoende zou kennen.

Bij de interviews van verzoekster en haar echtgenoot hierover, doet zich echter een bijzonder interpretatieprobleem voor.

Het wordt verzoekster tegengeworpen dat zij de samenstelling van de familie van haar echtgenoot niet kent.

“Mevrouw verklaarde dat haar echtgenoot 8 broers en zussen heeft, van wie zij nog niemand ontmoette.”

“Op de vraag hoeveel broers en zussen haar echtgenoot heeft, antwoordde mevrouw ditmaal 9 broers en zussen. Zij geeft aan dat er 13 in het buitenland wonen.”

Voor de Dienst Vreemdelingenzaken had duidelijk moeten zijn dat er zich een interpretatieprobleem stelde, nu verzoekster terzeldertijd stelt dat er 9 broers en zussen zijn en dat er 13 in het buitenland wonen.

Verzoekster wenst te verduidelijken dat het probleem zich hier stelt rond het al dan niet meetellen van haar echtgenoot zelf of van schoonbroers- en zussen.

Wanneer zij zegt dat haar echtgenoot 8 broers en zussen heeft, dan is dit met haar echtgenoot niet meegeteld. Wanneer zij spreekt over 9, dan bedoelt zij 9 kinderen in het gezin van haar echtgenoot in totaal.

Dit kan vergeleken worden met de uitspraken van verzoekster met betrekking tot haar eigen gezin. De ene keer spreekt zij over 4 broers en zussen, de andere keer over 2 zussen en een broer. Uiteraard weet verzoekster weldegelijk hoeveel broers en zussen ze zelf heeft. Ze bedoelt de ene keer dat haar gezin bestaat uit 4 broers en zussen totaal, zichzelf inbegrepen, de andere keer dat er naast haar nog twee zussen en 1 broer zijn.

Verder beschouwt de Dienst Vreemdelingenzaken het als verdacht dat zij de adressen van haar schoonbroers- en zussen niet uit het hoofd kent. Dit is echter geenszins abnormaal, zeker niet nu deze persoon voornamelijk niet in Turkije wonen en de adressen dus in een vreemde taal zijn. Haar echtgenoot kent deze adressen zelf niet allemaal uit het hoofd.

Van het bezoek van de zus van de heer K(...) aan verzoekster kunnen foto's worden voorgelegd.

Wat het adres van haar echtgenoot betreft, betwist zij dat ze niet kon zeggen waar hij woonde.

Ook het feit dat zij een verschillend antwoord geeft met betrekking tot hoeveel van haar stiefkinderen zij reeds ontmoet heeft, berust slechts op een interpretatieprobleem. Eerst gaf zij aan reeds 3 van de 5 kinderen ontmoet te hebben; op haar volgende interview gaf zij aan 1 van de 5 kinderen ontmoet te hebben. Dit betreft geen tegenstrijdigheid, wel een aanvulling. Zij had al 3 van haar 5 stiefkinderen ontmoet; ten tijde van het interview had zij recent 1 van haar stiefkinderen gezien.

De stiefkinderen van verzoekster, kinderen van de heer K(...) uit zijn eerste huwelijk, steunen deze relatie. Dit blijkt onder meer uit de verklaring van de heer S(...) K(...), zoon van de heer R(...) K(...), zoals deze bij een vorige aanvraag reeds werd overgemaakt aan de overheidsinstanties. Zij kennen verzoekster en hebben haar ook al ontmoet, hetgeen kan worden aangetoond met vliegtickets en inreisstempels.

- *De eerdere huwelijken van betrokkenen, het daaraan verbonden vroegere verblijf van verzoekster in België*

Zowel verzoekster als haar echtgenoot zijn reeds eerder gehuwd.

Verzoekster was eerst gehuwd met de heer D(...) I(...) in Turkije. Zij waren meer dan tien jaar gehuwd en kregen samen twee kinderen.

Verzoekster kwam in het kader van de echtelijke moeilijkheden in dit huwelijk tijdelijk bij haar zus in België verblijven.

Eenmaal zij reeds in België was, leerde zij de heer O(...) D(...) kennen. Na een relatie van meerdere jaren wilden zij huwen in 2009 (aangifte in 2008); dit werd echter geweigerd op basis van het vermoeden van een schijnhuwelijk en verzoekster werd gerepatriëerd naar Turkije. Zij huwden uiteindelijk te Turkije in 2009, goed wetend dat verzoekster op basis van dit huwelijk geen verblijfsrecht zou krijgen in België. Dit betrof dus geen schijnhuwelijk.

Ondanks het feit dat zij haar echtgenoot niet kon vervoegen, probeerden zij toch om dit huwelijk te laten slagen. Zij hebben er jaren aan gewerkt om dit huwelijk, noodgedwongen op afstand, te laten slagen, maar door de voortdurende fysieke afstand groeiden zij uit elkaar.

Pas na 5 jaar huwelijk scheidde verzoekster van haar tweede echtgenoot.

Waar wordt gesteld dat verzoekster slechts huwelijken aangaat om een verblijfsrecht te bekomen, kan dit, gezien het bovenstaande, alleszins niet gebaseerd worden op haar eerdere huwelijken, nu de duur hiervan alleen al aantoont dat het telkens om een duurzame levensgemeenschap ging.

Ook voor de echtgenoot van verzoekster is het niet zijn eerste huwelijk.

Hij was reeds eerder 27 jaar gehuwd met de moeder van zijn 5 oudste kinderen, mevrouw G(...) M(...).

Helaas overleed zijn eerste echtgenote op 13 augustus 2011 ten gevolge van een verkeersongeval. De heer K(...) was op dat moment slechts 48 jaar oud. Na een moeilijke rouwperiode besloot hij, waarbij hij geen afbreuk doet aan de liefde voor zijn eerste echtgenote, dat hij nog relatief jong was en zich opnieuw wou proberen openstellen voor een relatie.

Dit bracht een huwelijk met mevrouw H(...) K(...) in Turkije met zich mee. Dit huwelijk hield omwille van verschillende factoren niet lang stand, maar was geen schijnhuwelijk en is dan ook geenszins een aanwijzing dat het huwelijk van de heer K(...) met verzoekster een schijnhuwelijk zou zijn.

- Het familielid van mevrouw K(...) in België

Er wordt eveneens verwezen naar het familielid van verzoekster in België. Het betreft haar zus N(...) T(...).

Klaarblijkelijk wordt het verzoekster tegengeworpen dat haar zus verblijfsrecht heeft gekregen op basis van haar huwelijk, op een bepaald moment gescheiden is, en hertrouwd is met een man die vervolgens verblijfsrecht kreeg in België.

In de eerste plaats toont de administratieve overheid nergens aan hoe dit op enige wijze verbonden is met de situatie van verzoekster.

Ten tweede toont de administratieve overheid nergens aan dat er wat betreft de zus van verzoekster ooit sprake zou zijn geweest van een schijnhuwelijk.

- De kennismaking tussen de betrokkenen

In de bestreden beslissing staat vermeld dat verzoekster en haar echtgenoot elkaar via familie hebben leren kennen omdat zij wisten dat de heer K(...) op zoek was naar een partner.

Schijnbaar vindt de administratieve overheid het verdacht dat men openlijk op zoek is naar een partner of in het kader hiervan aan elkaar wordt voorgesteld door vrienden of familie. Deze gedachtegang is niet alleen een grave miskennis van de cultuur van verzoekster en haar echtgenoot, het is eveneens een miskennis van een in de Vlaamse cultuur geenszins abnormale wijze van totstandkoming van een duurzame relatie.

Verzoekster heeft voor de totstandkoming van het huwelijk een relatie opgebouwd met de heer K(...) van op afstand (hetgeen de heer K(...) destijds ook aan de politiediensten kon aantonen aan de hand van "een grote hoeveelheid berichten" op zijn gsm).

Zij hebben elkaar ook reeds maanden voor hun trouwdag ontmoet in Turkije (half april 2013), dit zelfs op initiatief van verzoekster, hetgeen nogmaals aantoonst dat de wens om een duurzame relatie aan te gaan met de juiste partner niet enkel uitgaat van de heer K(...), maar wel van beide partners.

Sinds hun trouwdag brengen zij zo veel mogelijk tijd samen door, hetgeen uiteraard niet eenvoudig is gezien verzoekster enerzijds niet naar België kan komen, en haar echtgenoot anderzijds voltijds werkt en als weduwnaar instaat voor de zorg van zijn jongste kinderen uit zijn eerste huwelijk.

Verzoekster kan enkele van deze bezoeken van haar echtgenoot staven met vlieg- en busreistickets; een overzicht kan mogelijks ook bij de douanediens worden opgevraagd.

Dit blijkt verder uit het fotodossier dat verzoekster voorlegt; hoewel hier geen data bij staan, blijkt het tijdsverloop duidelijk uit de veroudering van verzoekster, haar echtgenoot en hun zoontje.

- *Er zou geen verloving of huwelijksfeest hebben plaatsgevonden, betrokkenen gingen niet op huwelijksreis*

Op hun trouwdag in 2013 hadden verzoekster noch haar echtgenoot behoefte aan een groot feest.

Dit had te maken met verschillende factoren, met als voornaamste element dat zowel verzoekster als haar echtgenoot reeds eerder gehuwd geweest waren. Zij hadden dus elk al een groot feest gehad.

Zij waren ook geen jonge twintigers meer, die nog tot laat in de nacht willen feesten, maar wilden gewoon rustig samen genieten van hun trouwdag.

Voor de heer K(...) in het bijzonder was het een teken van respect voor zijn overleden echtgenote om niet al te uitbundig te gaan feesten. Dit respect voor zijn eerste echtgenote wordt gedeeld door verzoekster; zij gingen samen reeds een bezoek brengen aan haar graf.

In de bestreden beslissing worden het verzoekster en haar echtgenoot het volgende tegengeworpen:

“Betrokkenen kwamen zelf overeen dat zij zouden huwen.”

Ook dit is gezien de bovenstaande argumenten niet vreemd.

Het is bovendien niet correct dat zij helemaal geen viering of zelfs reis hebben verbonden aan hun trouwdag. Er vond eerst een kleine bijeenkomst plaats thuis, waarvan meerdere getuigenissen kunnen worden voorgelegd, waarna een maaltijd werd gedeeld met familie. Het koppel bracht hierna een week samen door in Ankara.

- *De echtgenoot van verzoekster zou niet de natuurlijke vader van hun kind zijn*

Verzoekster en haar echtgenoot hebben samen een kind. De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat niet kan worden uitgesloten dat R(...) K(...) niet de natuurlijke vader van dit kind is.

Dit argument is absoluut niet ernstig.

De heer K(...) is volgens de geboorteakte van het kind de vader.

In tegenstelling tot wat in de bestreden beslissing te lezen staat, brachten verzoekster en haar echtgenoot wél tijd door samen tijdens de periode van conceptie. De periode van conceptie valt eind oktober-begin november 2013. In deze periode was de heer K(...) op bezoek bij verzoekster in Turkije; hij kan dit aantonen aan de hand van de bevestiging van de boeking van zijn vliegtickets. Deze vliegtickets werden de Dienst Vreemdelingenzaken reeds ter kennis gebracht bij een eerdere procedure.

Uit het bijgevoegde fotodossier blijkt verder duidelijk dat de heer K(...) zijn vaderrol ernstig opneemt, ongeacht de beperkingen door de periodes van afwezigheid, veroorzaakt door de verblijfsproblematiek. Hij doet zijn uiterste best om in de mate van het mogelijke zijn zoontje te zien opgroeien.

De administratieve overheid heeft de gegeven elementen niet correct beoordeeld, heeft onvoldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier en is tot een onredelijk besluit gekomen.”

3.1.2 De *in casu* bestreden beslissing, een weigering van een visum gezinshereniging, steunt op de vaststelling dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de richtlijnen van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, aangezien de gemachtigde, met toepassing van de artikel 27 *juncto* artikel 21 van het Wetboek IPR *juncto* artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, het huwelijk dat op 21 augustus 2013 in Turkije werd afgesloten tussen de verzoekende partij en de heer R. K., van Belgische nationaliteit, niet erkent.

Voormeld artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen: (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar. (...)”

Het in de vorige bepaling aangehaalde artikel 40bis, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...)”

Voormeld artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek luidt als volgt:

“Er is geen huwelijk wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.”

Voormeld artikel 27 van het Wetboek IPR luidt als volgt:

“§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21.

De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid.

Artikel 24 is, voorzover nodig, van toepassing.

Ingeval de overheid weigert de geldigheid van de akte te erkennen, kan beroep worden ingesteld bij de rechtbank van eerste aanleg, onverminderd artikel 121, overeenkomstig de procedure bedoeld in artikel 23. Het beroep wordt ingesteld bij de familierechtbank indien de buitenlandse authentieke akte een bevoegdheid als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek betreft. (...)”

Voormeld artikel 21 van het Wetboek IPR bepaalt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde.

Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen.

Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

De verzoekende partij stelt enerzijds dat de buitenlandse huwelijksakte voor het nemen van de bestreden beslissing werd erkend door de gemeente Bilzen (punt a. in het verzoekschrift) en anderzijds dat er in haar hoofd nooit sprake is geweest van een schijnhuwelijk (punt b. in het verzoekschrift).

De Raad wijst erop dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d'Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsregels tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds, en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als

administratief rechtscollege anderzijds, is de rechtsmacht van de Raad immers uitgesloten indien de wetgever een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken tegen de beslissing van de administratieve overheid. Gezien de buitenlandse authentieke akte, *in casu* een huwelijksakte, een bevoegdheid betreft als bedoeld in artikel 572bis van het Gerechtelijk Wetboek, *in casu* “1° vorderingen betreffende de staat van personen”, staat overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR bij weigering van een overheid om de geldigheid van de akte te erkennen, een beroep open bij de familierechtbank. Zodoende dient de verzoekende partij tegen het onderdeel van de thans bestreden beslissing dat betrekking heeft op de weigering *an sich* tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, een beroep in te stellen bij de familierechtbank en heeft de Raad wat dit aspect van de bestreden beslissing betreft geen rechtsmacht. Het eerste middel is, in de mate dat de verzoekende partij de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde betwist en de Raad ertoe noopt zich hierover uit te spreken, dan ook onontvankelijk (*cf.* RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878; RvS 8 maart 2002, nr. 104.512).

De vaststelling dat de Raad geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde, neemt echter niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de weigering van de afgifte van een visum lang verblijf (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552).

De verzoekende partij benadrukt dat de gemeente Bilzen de buitenlandse huwelijksakte reeds erkende voor het nemen van de bestreden beslissing en dat de burgerlijke staat van de heer K. werd aangepast naar gehuwd. Zij stelt dat het bestaan van het in de artikelen 40bis en 40ter van de vreemdelingenwet vereiste huwelijk dus niet ernstig betwist kan worden.

De Raad wijst erop dat ingevolge artikel 27 van het Wetboek IPR, elke administratieve overheid die bij de uitoefening van haar bevoegdheden van oordeel is dat een akte niet rechtsgeldig is, de erkenning van deze vreemde akte kan weigeren. *In casu* is de gemachtigde aldus gerechtigd om bij de uitoefening van zijn bevoegdheid om een visum gezinshereniging al dan niet toe te kennen, de doorwerking van de vreemde akte te onderzoeken en deze met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek IPR te weigeren wanneer hij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het Wetboek IPR toepasselijke recht en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het Wetboek IPR. *In casu* oordeelde de gemachtigde dat uit de in de bestreden beslissing aangehaalde concrete elementen blijkt dat het in Turkije afgesloten huwelijk kennelijk niet gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten. Hij citeert daarbij de motivering van de beslissing van 11 december 2013 (met inbegrip van een verwijzing naar een negatief advies van de procureur des Konings) waarin een eerste visumaanvraag werd geweigerd. Tevens citeert hij uit het negatief advies van 2 maart 2015 van de procureur des Konings in het kader van een tweede visumaanvraag. In deze eerdere weigeringsbeslissing(en) wordt uitdrukkelijk gesteld dat “het huwelijksinstituut (...) een wezenlijk bestanddeel uit[maakt] van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut (...) een schending [kan] uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek Internationaal privaatrecht)” en dat de erkenning van het huwelijk bijgevolg zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Met betrekking tot de thans relevante derde visumaanvraag stelt hij dat er geen nieuwe elementen werden overgemaakt met betrekking tot de gronden voor weigering van de erkenning van het huwelijk, dat de betrokkenen, indien zij in het kader van een nieuwe visumaanvraag alsnog een beroep wensen te doen op de gezinshereniging, zij zelf dienen aan te tonen dat een duurzame levensgemeenschap beoogd wordt met dit huwelijk, dat *in casu* geen enkel bijkomend bewijs van enige duurzame relatie voorgelegd werd, dat de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook niet anders kan dan haar voorgaande beslissingen te bevestigen en dat het visum gezinshereniging bijgevolg geweigerd wordt. Zoals hoger reeds gesteld, betwist de verzoekende partij in het kader van het eerste middel de vaststelling dat *überhaupt* sprake is van een schijnhuwelijk – de Raad benadrukt nogmaals dat hij zich hierover niet kan uitspreken – en het gegeven dat het bestaan van het huwelijk nog ernstig betwist zou kunnen worden, gelet op de erkenning van de huwelijksakte door de gemeente Bilzen. Aangezien artikel 27, § 1, eerste lid van het Wetboek IPR de bevoegdheid tot erkenning echter toevertrouwt aan “alle overheden”, doet de omstandigheid dat de bevoegde ambtenaar van de burgerlijke stand deze buitenlandse akte wel heeft erkend, geen afbreuk aan de bevoegdheid van de gemachtigde om, met toepassing van het bepaalde in voormeld artikel 27, § 1, eerste en tweede lid en vervolgens met toepassing van artikel 21 van het Wetboek IPR, gelet op artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek, deze erkenning te weigeren. De Raad stelt in dit verband vast dat de verzoekende partij geenszins aanvoert dat de gemachtigde artikel 27 en artikel 21 van het Wetboek IPR op zich foutief zou hebben toegepast. Ook benadrukt de Raad in dit verband

nogmaals dat de verzoekende partij in geval van tegenstrijdige beslissingen van Belgische overheden, zoals *in casu* een erkenning van de buitenlandse huwelijksakte door de ambtenaar van de burgerlijke stand enerzijds en een weigering tot erkenning van diezelfde buitenlandse huwelijksakte door de gemachtigde anderzijds, de mogelijkheid heeft om overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid van het Wetboek IPR een beroep tegen de weigering in te stellen bij de familierechtbank, die bevoegd is om over te gaan tot een gerechtelijke erkenning van de buitenlandse authentieke akte, indien deze aan de in voormeld artikel 27 vervatte voorwaarden voldoet. Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij zodoende niet gevolgd worden in haar betoog dat het bestaan van het huwelijk niet ernstig betwist kan worden, gelet op de erkenning van de huwelijksakte door de gemeente Bilzen.

De verzoekende partij geeft onder haar punt b. verder aan dat de visumaanvraag werd ingediend voor haarzelf en haar minderjarig kind B. E. K., maar niet voor haar meerderjarig kind M. D. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad sprake is van drie aanvragers, terwijl uit het administratief dossier blijkt dat het visum slechts werd aangevraagd door de verzoekende partij, voor zichzelf en haar minderjarig kind. De verzoekende partij zet echter niet uiteen op welke manier zij zou benadeeld zijn door de (foutieve) vermelding in de bestreden beslissing van een derde aanvrager. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt bovendien dat inhoudelijk niet op de heer M. D. wordt ingegaan. De verzoekende partij heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het eerste middel.

In de mate dat de verzoekende partij nog een schending aanvoert van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormelde artikelen de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 9 september 2015, nr. 232.140).

De Raad stelt echter vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat de juridische en feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, niet in deze beslissing zouden opgenomen zijn. In deze mate maakt ze een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk.

Zoals hoger reeds gesteld, heeft de rest van de uiteenzetting van de verzoekende partij in het kader van het eerste middel slechts betrekking op het betwisten van de vaststelling van de gemachtigde dat sprake is van een schijnhuwelijk. De Raad benadrukt nogmaals dat hij geen rechtsmacht heeft zich hierover uit te spreken, zodat in deze zin geen schending van de door de verzoekende partij aangehaalde bepalingen en beginselen kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 8 en 12 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“Het familieleven van verzoeker maakt een tweede en bijzondere specifieke omstandigheid uit.

Art. 8 EVRM stipuleert: (...)

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Verblijfswet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029).

Overeenkomstig artikel 8 EVRM zijn staten verplicht het recht op een familie- en gezinsleven te eerbiedigen en hiervoor de nodige middelen op een actieve wijze aan te wenden. Deze legale fundering is van zeer doorslaggevend belang, en bijgevolg meent verzoeker dat de beslissing een overschrijding van macht inhoudt.

Het is correct dat deze eerbiediging niet absoluut is, maar de uitzonderingen dienen beperkend te worden geïnterpreteerd en dienen proportioneel te zijn. Het is de taak van de administratieve overheid om voor het nemen van een beslissing zoals deze die bestreden wordt, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen.

Hierbij is het nodig dat een belangenafweging wordt gemaakt, wat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds als volgt werd verwoord (R.v.St. arrest van 31 maart 2017, nr. 184.951):

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een “fair balance” moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een “fair balance” tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.”

Verzoeker voert aan dat de gemachtigde gefaald heeft de nodige belangenafweging te maken in het kader van art. 8 EVRM.

Verzoekster en haar echtgenoot hebben samen een kind. De Dienst Vreemdelingenzaken is hier duidelijk van op de hoogte, maar verklaart dat niet kan worden uitgesloten dat K(...) R(...) de natuurlijke vader van het kind is en blijkt daarom de vereiste afweging niet te maken.

Dit argument is absoluut niet ernstig.

De uit de lucht gegrepen bewering dat de heer K(...) niet de vader van B(...) E(...) K(...) zou zijn, werd onder het eerste middel reeds weerlegd.

De motivering in de bestreden beslissing is hierom niet draagkrachtig in het licht van art. 8 EVRM, gezien blijkt dat de gemachtigde onvoldoende afweging heeft gemaakt tussen de belangen van de staat in het voeren van een immigratiecontrole enerzijds, en deze van verzoekster en haar familie anderzijds.

Uit al het bovenstaande blijkt dat het middel ernstig is.”

3.2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 12 van het EVRM dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij hierop in de uiteenzetting van haar middel in het geheel niet ingaat. In deze mate is het enig middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu beroept de verzoekende partij zich uitsluitend op een gezinsleven in België, met name met de heer R. K., met wie zij in Turkije een huwelijk afsloot en met wie zij samen een kind B. E. K. heeft. Op een privéleven beroept zij zich in het geheel niet.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het gezinsleven wordt aangevoerd, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer onderzocht wordt of de verzoekende partij zich kan beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' niet. Dit begrip is een autonoom begrip, dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (zie EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad wijst erop dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt geoordeeld dat het in Turkije afgesloten huwelijk tussen de verzoekende partij en de heer R. K. er duidelijk niet op gericht is om een duurzame levensgemeenschap te stichten en dat de erkenning ervan bijgevolg zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Zoals hoger bij de bespreking van het eerste middel reeds meermaals gesteld, heeft de Raad geen rechtsmacht zich hierover uit te spreken, zodat aan dit motief van de bestreden beslissing geen afbreuk kan worden gedaan. Zodoende blijft de vaststelling van de gemachtigde dat het in Turkije afgesloten huwelijk niet erkend wordt, overeind. Gezien hieruit volgt dat de gemachtigde het bestaan van een huwelijk tussen de verzoekende partij en mevrouw M. niet erkent en zodoende ook niet erkent dat zij als echtpaar een gezinsleven hebben, kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde in deze zin een toetsing aan artikel 8 van het EVRM diende door te voeren. Zodoende wordt een schending van voormeld artikel 8 in deze zin niet aannemelijk gemaakt en moet op het overige betoog van de verzoekende partij in dit verband niet verder worden ingegaan.

Met betrekking tot het minderjarig kind B. E. K. wijst de Raad er vooreerst op dat dit kind geen verzoekende partij is, zodat de Raad niet verder kan ingaan op een eventuele schending van artikel 8 van het EVRM die zou voortvloeien uit het voorgehouden gezinsleven tussen het betrokken kind en de heer R. K. In de mate dat de verzoekende partij naar dit kind verwijst ter onderbouwing van het voorgehouden gezinsleven tussen de verzoekende partij en de heer R. K., wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de gemachtigde met dit kind rekening heeft gehouden. Er wordt immers aangegeven dat en waarom niet uit te sluiten valt dat de heer R. K. niet de natuurlijke vader van het kind is. Uit de bestreden beslissing blijkt aldus dat de gemachtigde twijfelt of het minderjarig kind wel een gemeenschappelijk kind is van de verzoekende partij en de heer R. K. De verzoekende partij betwist de vaststellingen van de gemachtigde in dit verband, maar de Raad als annulatierechter mag zijn beoordeling niet in de plaats stellen van die van de gemachtigde. Verder benadrukt de Raad nogmaals dat, in de mate dat de verzoekende partij dit kind inroept om ook in het kader van het tweede middel aan te tonen dat geen sprake is van een schijnhuwelijk, hij in dit verband geen rechtsmacht heeft. Tenslotte wijst de Raad erop dat de verzoekende partij in het kader van het tweede middel geenszins uiteenzet welke concrete belangen van het minderjarig kind hadden moeten afgewogen worden, zodat zij een schending van artikel 8 van het EVRM sowieso niet aannemelijk kan maken.

Voor het overige stelt de Raad vast dat de verzoekende partij niet aanvoert dat anderszins een gezinsleven zou bestaan met de heer R. K. en herhaalt de Raad dat de verzoekende partij zich in het geheel niet op een privéleven beroept, zodat zij niet aantoonde in deze mate over een gezins- en/of privéleven te beschikken, laat staan dat zij zou aantonen dat in deze mate een schending van artikel 8 van het EVRM zou voorliggen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk met betrekking tot het minderjarig kind en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee augustus tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

I. VAN DEN BOSSCHE